

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **K. D.**, zastoupený Mgr. Pavlem Čižinským, advokátem se sídlem Baranova 1026/33, Praha 3, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 6. 2018, č. j. 1 A 36/2018 – 28,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 3. 4. 2018, č. j. CPR-1187-8/ČJ-2018-930310-V246, zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy (dále jen „*správní orgán I. stupně*“), ze dne 29. 11. 2017, č. j. KRPA-380978-23/ČJ-2017-000022 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), jímž bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), uloženo správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce jednoho roku. Doba k vycestování z území České republiky mu byla stanovena na 30 dnů ode dne nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí. Důvodem vydání prvostupňového rozhodnutí bylo, že žalobce pobýval dne 18. 10. 2017 na území České republiky bez platného víza či jiného pobytového oprávnění.

[2] Správní orgány vycházely ze zjištění, že se žalobce dne 18. 10. 2017 dostavil na příslušné oddělení Policie ČR za účelem řešení své pobytové situace. Při té příležitosti bylo zjištěno, že na území České republiky nedisponuje pobytovým oprávněním. V cestovním pase měl pouze vízum typu C č. X, počet vstupů 1, s délkou pobytu 15 dnů na území schengenského prostoru a s dobou platnosti od 28. 9. 2017 do 28. 10. 2017. Vízum žalobci vydaly orgány Francouzské republiky dne 19. 9. 2017. Cestovní doklad žalobce byl opatřen jediným vstupním razítkem ze dne 3. 10. 2017 (letecký hraniční přechod ve Francii na letišti Roissy).

[3] Rozhodnutí žalované napadl žalobce u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) žalobou, který ji rozsudkem ze dne 5. 6. 2018, č. j. 1 A 36/2018 – 28, zamítl jako nedůvodnou.

[4] Městský soud se nejprve zabýval námitkou nedostatečného zjištění skutkového stavu věci. Uvedl, že skutkový stav věci byl zjištěn v potřebném rozsahu pro závěr o neoprávněném pobytu žalobce na území České republiky a pro naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění. Správní orgán I. stupně též řádně zkoumal přiměřenost dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění na soukromý a rodinný život žalobce. V tomto směru městský soud podotkl, že žalobce ve správním řízení odmítl odpovědět na všechny pokládané otázky a odmítl se správním orgánem I. stupně spolupracovat. Na žádné konkrétní vazby, jež by mohly být uložením správního vyhoštění zasaženy, nepoukázal ani v žalobě. Správní orgány si tak pro svá rozhodnutí obstaraly podle soudu dostatek podkladů. K otázce přiměřenosti správního vyhoštění v délce jednoho roku městský soud dále konstatoval, že veřejný zájem na vyhoštění žalobce v dané věci převážil nad dopadem rozhodnutí do jeho soukromého života. Žalobce se sice dostavil na příslušné oddělení cizinecké policie dobrovolně a před vypršením platnosti svého schengenského víza požádal Ministerstvo vnitra o udělení víza za účelem strpění pobytu, avšak v následném řízení již se správním orgánem I. stupně nespolupracoval. K věci se nevyjádřil ani jeho zástupce. Městský soud se ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně, že žalobce úmyslně neplnil účel uděleného víza, které bylo vydáno pro jiný stát schengenského prostoru (Francouzská republika) a jeho účelem měla být návštěva rodiny či přátel. Pokud by žalobce skutečně přicestoval do Francouzské republiky za účelem návštěvy blízké osoby, neměl by důvod navštěvovat Českou republiku a na jejím území následně žádat o vízum za účelem strpění pobytu. Žalobce podle názoru městského soudu obcházel zákon, což zvyšuje závažnost jeho protiprávního chování.

[5] Městský soud neshledal důvodnou ani žalobní námitku porušení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Připomněl, že správní orgány musí dodržovat zásadu legitimního očekávání, tedy s obdobnými případy zacházet obdobně a s rozdílnými rozdílně. Neznamená to však absolutní neměnnost správní praxe. Změna praxe ovšem musí být řádně a přesvědčivě zdůvodněna. Městský soud shledal, že v dané věci byl odklon od předchozí správní praxe ze strany správních orgánů náležitě odůvodněn. Podle správního orgánu I. stupně se množí případy, kdy státní občané Republiky Uzbekistán obcházejí účel krátkodobých víz. Podobné rysy jako případ žalobce neslo v roce 2017 již 231 případů. Městský soud podotkl, že tyto okolnosti jsou dostatečně závažné pro to, aby obhájily změnu dosavadní praxe. Soudu je z úřední činnosti známo, že správní orgány již

po nějakou dobu postupují stejně, jako je tomu v posuzovaném případě, tedy přistupují k uložení správního vyhoštění. Žalobce sice předložil tři rozhodnutí žalované, ve kterých bylo v podobných situacích rozhodnuto odlišně (došlo k zastavení řízení o správním vyhoštění – pozn. soudu), avšak doložená rozhodnutí jsou přibližně rok stará oproti nyní přezkoumávanému rozhodnutí žalované. Žalovaná podle přesvědčení městského soudu uvedenými okolnostmi změnu své praxe dostatečně obhájila. Městský soud se závěrem neztotožnil ani s námitkou, že žalovaná dostatečně nezohlednila situaci v zemi původu žalobce. Dle závazného stanoviska ministra vnitra ze dne 16. 2. 2018, které potvrdilo původní závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 2. 11. 2017, je vycestování žalobce do jeho vlasti možné. Správní orgány tedy situaci v Republice Uzbekistán zohlednily.

[6] Proti rozsudku městského soudu brojí žalobce (dále jen „*stěžovatel*“) kasační stížností z důvodů, které lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

[7] Stěžovatel předně obecně namítá, že napadený rozsudek je nezákonný a nepřezkoumatelný. V řízení o správním vyhoštění došlo k porušení § 3 správního řádu i dalších zásad správního řízení. Městský soud se podle stěžovatele řádně nevypořádal se všemi žalobními námitkami, respektive je vypořádal nesprávně. Dále uvádí, že nelze souhlasit se závěrem soudu i správních orgánů o tom, že rozhodnutí o vyhoštění nepředstavuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Stěžovatel se na území České republiky zdržoval nelegálně pouze pár hodin a ihned se dostavil na služebnu cizinecké policie. V jeho případě se tak nejednalo o natolik závažné porušení zákona o pobytu cizinců, aby odůvodnilo odklon od stávající judikatury. V této souvislosti odkazuje na rozsudek městského soudu ze dne 11. 10. 2017, č. j. 1 A 100/2017 – 33, ve kterém tento soud v podobném případě neshledal dostatečnou závažnost jednání cizince.

[8] Stěžovatel dále nesouhlasí se závěrem městského soudu o tom, že nedošlo k porušení § 2 odst. 4 správního řádu. K tomu opět cituje z dalšího rozsudku městského soudu (ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 A 97/2017 – 37), kde byla obdobná otázka posouzena odlišně – městský soud zrušil rozhodnutí žalované pro nepřezkoumatelnost, neboť nedostatečně odůvodnila odklon od ustálené praxe. Stěžovatel má za to, že v nyní posuzovaném případě nebyl odklon od dosavadní správní praxe přesvědčivě zdůvodněn. Odkaz na individuální přístup v každé věci a na to, že stěžovatel odmítl v řízení odpovídat na kladené otázky, není dostačující. Napadený rozsudek i předcházející rozhodnutí správních orgánů považuje stěžovatel za nepřezkoumatelná.

[9] Nejvyšší správní soud na tomto místě pro úplnost uvádí, že v průběhu řízení došlo ke změně v zastoupení osoby stěžovatele. Kasační stížnost za stěžovatele podal zvolený zástupce, advokát Mgr. Petr Václavek, a poté v průběhu řízení převzal zastoupení stěžovatele jiný zmocněný zástupce – advokát Mgr. Pavel Čižinský. Posledně uvedený zástupce se k věci vyjádřil v podání ze dne 6. 9. 2018. V něm odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2018, č. j. 3 Azs 305/2017 – 45. V tomto rozhodnutí soud zamítl kasační stížnost žalované podanou proti výše zmiňovanému rozsudku městského soudu č. j. 4 A 97/2017 – 37, jímž městský soud zrušil rozhodnutí žalované. Dle zástupce stěžovatele je argumentace použitá v citovaném rozsudku

č. j. 3 Azs 305/2017 – 45 přiléhavá i na nyní projednávaný případ. Skutečnost, že se určitého jednání dopouští vícero cizinců, nemůže být sama o sobě důvodem, aby se toto jednání začalo náhle posuzovat a trestat přísněji. Městský soud (ani správní orgán I. stupně) nadto podle zástupce stěžovatele neuvedl, od jakého okamžiku se má změna správní praxe aplikovat a jakou možnost měly dotčené osoby se s touto změnou seznámit.

[10] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na shromážděný spisový materiál. Uvedla, že způsob rozhodování městského soudu nehodlá blíže komentovat.

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Dospěl přitom k závěru, že není důvodná.

[12] Vzhledem k absenci konkrétních námitek k uplatněnému důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. přezkoumal Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu v tom rozsahu, v jakém je povinen se kasační stížností zabývat *ex officio* (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Shledal přitom, že rozsudek městského soudu splňuje formální náležitosti, obsahuje výrok, odůvodnění a poučení o opravném prostředku. Odůvodnění je v souladu s výrokem, je z něj patrné, jak městský soud o věci uvážil. Jako celek je tedy napadený rozsudek srozumitelný a není nepřezkoumatelný. Nejvyšší správní soud dále ze spisu nezjistil žádnou vadu, která by měla za následek nezákonnost rozsudku. Kasační stížnost v této části není důvodná.

[13] K další námitce stěžovatele týkající se nepřiměřenosti správního vyhoštění Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 27. 9. 2018, č. j. 3 Azs 304/2017 – 34 (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), který se z hlediska skutkového i právního zabýval velmi podobným případem jako je nyní posuzovaná věc. V prvé řadě je nutné zdůraznit, že právě tímto rozsudkem Nejvyšší správní soud (ke kasační stížnosti podané žalovanou) zrušil stěžovatelem citovaný rozsudek městského soudu ze dne 11. 10. 2017, č. j. 1 A 100/2017 – 33 (viz výše v odstavci [7]), a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[14] V rozhodnutí č. j. 3 Azs 304/2017 – 34 zaujal Nejvyšší správní soud k otázce přiměřenosti správního vyhoštění následující závěry: „*V napadeném rozsudku městský soud posuzoval otázku, zda nelegální pobyt žalobce na území České republiky o délce pouze několika hodin je natolik závažným porušením zákona o pobytu cizinců, aby na jeho základě bylo možno rozhodnout o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 téhož zákona; dospěl přitom k závěru, že nikoliv. Svůj závěr odůvodnil celkovým skutkovým kontextem věci, konkrétně tím, že (1) žalobce přicestoval na území České republiky legálně, (2) před vypršením platnosti schengenského víza si za účelem vyřešení svého pobytového statusu požádal o vízum za účelem strpění, (3) ihned po pozbytí platnosti schengenského víza se dobrovolně dostavil na oddělení cizinecké policie, přičemž (4) jde o jeho první porušení právních předpisů. Městský soud sice zároveň uznal, že žalobce na otázky správního orgánu prvého stupně odmítl ve většině případů*

odpovědět, přesto však vyjádřil přesvědčení, že v dané věci nepřevážil veřejný zájem na vyhoštění žalobce, neboť neexistuje dostatek podkladů pro jednoznačný závěr o úmyslu žalobce porušovat právní předpisy České republiky.

[15] *Uvedené posouzení věci považuje Nejvyšší správní soud za chybné, neboť z předloženého spisového materiálu je naopak záměr žalobce obcházet pobytové předpisy zjevný. Ke stejnému závěru ostatně zdejší soud dospěl i ve skutkově velmi podobném případě (rozsudek ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Azs 416/2017 – 29, jehož obsah je zmocněnci žalobce i stěžovateli znám), byť nelze přehlédnout, že ve zmiňované dané věci byl záměr cizince o zneužití turistického víza ještě více markantní, neboť ten výslovně připustil, že na území České republiky přicestoval s cílem pracovat. Nicméně i v nyní posuzované věci vyplynuly skutečnosti, dostatečně indikující záměr žalobce zneužít turistické vízum s úmyslem zajistit si pobyt na území České republiky. Z vízového informačního systému bylo totiž zjištěno, že v žádosti o udělení krátkodobého schengenského (litevského) víza žalobce uvedl jako účel cesty turistiku a jako členské státy určení Litvu, Polsko a Německo. Na dotaz správního orgánu prvého stupně v rámci výslechu o důvodu přicestování na území České republiky žalobce odmítl odpovědět a odkázal na vyjádření svého právního zástupce, ten však v tomto směru zůstal nečinným (obdobně přitom žalobce přistoupil i k většině položených otázek). Žalobce tedy, ačkoliv k tomu měl dostatečný prostor, neposkytl žádné plausibilní vysvětlení, které by snad mohlo do jisté míry ospravedlnit jeho přicestování na území České republiky v rozporu s důvodem uděleného schengenského víza. Přístup žalobce, v kontextu množících se případů občanů Uzbekistánu, zneužívajících krátkodobá schengenská víza v podstatě identickým způsobem, proto dostatečně odůvodňuje závěr správních orgánů o úmyslném obcházení zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelce lze tedy dát za pravdu, že uložení správního vyhoštění je plně odpovídající jednání žalobce a nepředstavuje nepřiměřený zásah do práv žalobce.*“

[16] Jak je patrné z výše uvedeného, vykazuje nyní posuzovaný případ stěžovatele takřka totožné rysy. Stěžovatel rovněž obcházel účel vydaného schengenského víza, neboť dle informací z vízového informačního systému (tato listina je obsahem spisu správního orgánu I. stupně) mu francouzské orgány vízum vydaly za účelem návštěvy rodiny nebo přátel ve Francii. Stěžovatel však přicestoval na území České republiky, k důvodům či okolnostem, které ho k takovému kroku vedly, se ovšem již nikterak nevyjádřil. Odmítl odpovídat i na další otázky správního orgánu I. stupně, pouze uvedl, že k věci se vyjádří do 10 dnů prostřednictvím právního zástupce (viz protokol o výslechu účastníka správního řízení č. j. KRPA-380978-13/ČJ-2017-000022). Zástupce stěžovatele nicméně žádné písemné vyjádření správnímu orgánu I. stupně nezaslal. Proto i v tomto případě dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že uložení správního vyhoštění odpovídá jednání stěžovatele, který úmyslně obcházel pobytové předpisy, a nepředstavuje nepřiměřený zásah do jeho práv. K velmi obecně formulované námitce porušení § 3 správního řádu soud dodává, že se ztotožňuje se závěrem městského soudu, že skutkový stav věci byl zjištěn v potřebném rozsahu a spisový materiál obsahuje všechny potřebné podklady.

[17] Nejvyšší správní soud se dále zabýval druhou stěžejní námitkou stěžovatele, podle níž porušily správní orgány zásadu legitimního očekávání a bez náležitého odůvodnění rozhodly v rozporu s dosavadní správní praxí. V tomto ohledu soud podotýká, že vyjádření nového zmocněnce stěžovatele (Mgr. Čižinského) ze dne 6. 9. 2018 obdržel až po

lhůtě stanovené pro doplnění blanketní kasační stížnosti v usnesení ze dne 14. 6. 2018, č. j. 9 Azs 233/2018 – 4, která uplynula dne 16. 7. 2018. Nejvyšší správní soud nemůže přihlížet ke stížnostním námitkám uplatněným po uplynutí lhůty uvedené v § 106 odst. 3 s. ř. s. (srov. nález Ústavního soudu ze dne 31. 1. 2006, sp. zn. I. ÚS 390/05). V dané věci vzal ovšem soud v potaz, že druhé doplnění kasační stížnosti ze dne 6. 9. 2018 v podstatě neobsahuje nově uplatněné důvody kasační stížnosti, ale toliko rozhojňuje námitku předestřenou v řádném doplnění kasační stížnosti ze dne 14. 7. 2018. Nový zástupce stěžovatele pak především upozorňuje na judikaturu, která je tomuto soudu i tak známa z úřední činnosti a kterou při svém rozhodování zohlednil.

[18] Zásadní pro projednávanou věc je, že stěžovatelem citovaný rozsudek ze dne 26. 6. 2018, č. j. 3 Azs 305/2017 – 45, není příléhavý. Jak z tohoto rozhodnutí vyplývá, byl důvodem pro zrušení rozhodnutí žalované v tehdejším případě fakt, že správní orgány nedostatečně zdůvodnily odklon od dosavadní správní praxe. Žalovaná taktéž pro svoje závěry neshromáždila dostatečné podklady (viz odstavce 16 a 17 rozsudku č. j. 3 Azs 305/2017 – 45). Soudu tak nezbylo, než rozhodnutí žalované zrušit pro nepřezkoumatelnost.

[19] V nyní posuzované věci ovšem Nejvyšší správní soud napadená správní rozhodnutí nepovažuje za nepřezkoumatelná. Jak již bylo uvedeno výše, ve správním spise se nachází podklady, ze kterých jednoznačně vyplývá, že stěžovatel nenaplnil účel uděleného schengenského krátkodobého víza a obcházel tím právní předpisy na úseku pobytu cizinců. Svoje jednání poté nijak nevysvětlil a i přes skutečnost, že byl ve správním řízení právně zastoupen, zůstal vyjma podání odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí *de facto* po celou dobu nečinný. Na všechny individuální okolnosti případu správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí poukázal (zejména na straně 4 prvostupňového rozhodnutí). K odklonu od předešlé praxe se následně vyjádřil na str. 5 prvostupňového rozhodnutí, kde mimo jiné uvedl, že „[s]*tále častěji přibývá případů, kdy občané Uzbekistánu pobývají po skončení platnosti víz a toto se snaží zhojit dobrovolným dostavením se na cizineckou policii. Tyto cizince nespojuje pouze jejich občanství, ale i další společné znaky. Jejich pobyt na území je krátkodobý pouze v řádu několika dnů, přičemž se dostaví k policii bezprostředně poté, co jim uplynula platnost pobytu. Obvykle přicestovali na území schengenského prostoru na základě krátkodobého schengenského víza typu C s krátkou délkou pobytu, které jsou jim vydány za účelem turistiky, konference, sportu nebo návštěvy rodiny a přátel. V kontextu dané věci nelze přehlédnout, že z jedné třetiny jsou tito cizinci zastupováni zmocněnci zapsanými v seznamu advokátů, kteří se specializují na cizinecké právo. Jako tomu je i v posuzovaném případě. (...) Stále častěji se množící případy, kdy dochází účelově k obcházení krátkodobých víz, vyvolávají potřebu změnit při zachování zásady individualizace správní praxi. V roce 2017 totiž eviduje nalézací správní orgán již 231 případů nesoucí zmíněné společné rysy*.“

[20] Správní orgán I. stupně tedy posuzoval případ stěžovatele individuálně, přičemž z jeho rozhodnutí neplyne, že by důvodem uložení správního vyhoštění byla stěžovatelova státní příslušnost. Ostatně takový postup (uložení vyhoštění pouze na základě státní příslušnosti) by pochopitelně ani nebyl možný. Správní orgán I. stupně jen správně poukázal na to, že se jedná o mechanicky totožný a opakovaný způsob jednání, který je rozšířený mezi cizinci původem z Republiky Uzbekistán. Individuální případ stěžovatele

tedy zasadil do širšího kontextu, který je mu znám z jeho vlastní úřední činnosti. Žalovaná závěry správního orgánu I. stupně aprobovala a k předmětné otázce se taktéž vyjádřila na str. 4 svého rozhodnutí.

[21] Podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu je pochopitelné, že správní orgány postupem času reagovaly na výše popsané množící se případy, které objektivně vykazují řadu společných znaků (a státní příslušnost dotčených cizinců je pouze jedním z těchto znaků), změnou dosavadní praxe. Stěžovatel se nyní stěží může dovolávat zásady legitimního očekávání, jestliže úmyslně obcházel pobytové předpisy a na území České republiky přicestoval v rozporu s účelem uděleného víza. Soud také dává za pravdu městskému soudu v tom, že rozhodnutí žalované, která stěžovatel na podporu své argumentace zmiňoval v žalobě, pochází z první poloviny roku 2017. Je evidentní, že správní orgány v tehdejší době ještě nedisponovaly poznatky o zneužívající „taktice" určité skupiny cizinců. Teprve postupem času mohly tyto poznatky vyhodnotit a v návaznosti na to reagovat určitým zpřísněním předchozí správní praxe.

[22] Nejvyšší správní soud závěrem shrnuje, že ke změně správní praxe přistoupila žalovaná s ohledem na nárůst případů, z jejichž společných znaků je patrná snaha zneužít institutů cizineckého práva. Není ani vyloučeno, že tato snaha je organizovaná, neboť jedním ze společných rysů je časté zastoupení právními profesionály z advokátní kanceláře specializující se na zastupování cizinců, a to od počátku správního řízení. Četnost případů a shodná státní příslušnost jsou další společnou charakteristikou. Tyto okolnosti by zřejmě samy o sobě nebyly dostatečným argumentem pro odklon od dosavadní (příznivější) praxe, ale k tomu se přidávají i další společné znaky, které soud popsal výše (příjezd do schengenského prostoru na základě krátkodobého víza typu C, podání žádosti o vízum za účelem strpění pobytu na území, „dobrovolné" dostavení se na cizineckou policii, odmítnutí vypovídat a absence další spolupráce se správními orgány, podání správní žaloby, v níž je obsáhle argumentováno nepřiměřeností správního vyhoštění a porušením zásady legitimního očekávání apod.). Jak bylo rozvedeno výše v odstavci [16], vykazuje tyto znaky právě i případ stěžovatele.

[23] Soud pro úplnost konstatuje, že se při svém rozhodování kromě rozsudku citovaného v odstavcích [14] a [15] řídil i další ustálenou judikaturou, ve které byly posuzovány případy značně podobné nyní projednávané věci. Odkazuje proto na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Azs 416/2017 – 29, ze dne 11. 10. 2018, č. j. 7 Azs 98/2018 – 27, a ze dne 27. 9. 2018, č. j. 8 Azs 176/2018 – 32.

[24] Z uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. S ohledem na § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji proto rozsudkem zamítl.

[25] O nákladech řízení o kasační stížnosti mezi účastníky rozhodl Nejvyšší správní soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by měla procesně úspěšná žalovaná, které však v řízení o kasační stížnosti nevznikly náklady nad rámec její úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. prosince 2018

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu